

№ 23 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1955

Перець

— Де ти взяла такі гарні рукавички?
— Бабуся сплела.
— А шапочку?
— Бабуся сплела.
— От бачите! А кажуть, що ми в себе в області занедбали місцеву промисловість!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дорогі мої товариши підлегнанські керівники!

У Плужному співають тепер веселенько пісні:

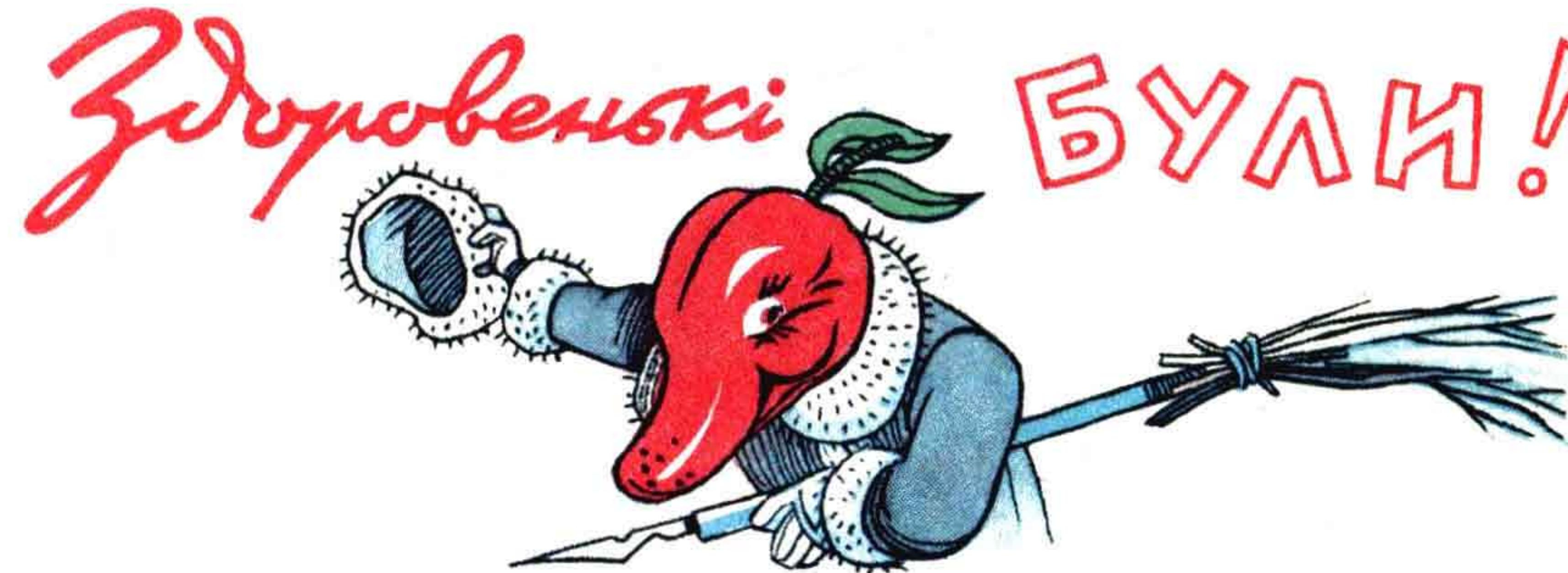
На базарі не була,
Дім культури продала,
Дім культури продала,
В чайній з мілим пропила.

Ця пісенька стала нерукотворним пам'ятником многотрудним подвигам одного районного діяча на фронті культурного будівництва. Я маю на увазі Федора Леонтійовича Онопченка — колишнього голову Плужнянського районконкуму, який нині здорстує і голову в одному з колгоспів району.

Плужнянський район, правду казавши, ніколи не пожинав значних урожаїв на ниві культури. Іноді він сидів у «середняках», іноді й до середнього рівня не доскачував.

Одне слово, було всякого. Було часом з квасом, а часом так. А з тих пір, як за кермо районного виконкуму взявся Федір Леонтійович Онопченко, культурно-освітня робота в районі зашктильгала на обидві ноги. Захиріла художня самодіяльність, занепали бібліотеки, споришем почали заростати стежки до сільських клубів.

Товариш Онопченко, скільки він себе пам'ятає, ніколи не симпатизував культурі. Не люба вона Онопченковому серцю. Чи то вже матінка-природа зліпила його з якогось такого твердого матеріалу, чи що, але, вже навіть ставши районним діячем, Федір

Лист керівникам Плужнянського району, Хмельницької області.

Леонтійович ніяк не міг навернути себе до всього того комплексу заходів, що ми звемо культурним будівництвом.

Був у Плужному районний Будинок культури. Пошкоджений під час війни, він довго стояв пусткою серед містечка, втішаючи лише пташине царство своєю гостинністю та тишею.

Мушу віддати належне підлеглим керівникам. Не раз вони цей будинок відбудовувати збиралися. Не раз постанови про це писалися. Не раз кошти на це виділялися. Але ні разу їхні руки до нього не дотягалися...

І тільки один з районних керівників — голова райспоживспілки Мазурець — показав себе справжнім ентузіастом відбудови районного Будинку культури. Хвала йому і слава!

Знаючи Федора Леонтійовича, як антипатика культури, Мазурець почав нашпітувати на вуш-

ко районному голові, що найліпше буде, коли виконком райради передасть приміщення Будинку культури кооперації.

— Ми там таку чайну возвдвигнемо, Федоре Леонтійовичу, таку культуру двинемо, що вам і не снилося! — розсипався лукавим бісом Мазурець.

Удалили по руках, запили, як годиться, могорича, а на другий день Федір Леонтійович Онопченко підписав відповідну постанову, незаперечно довівши цим актом, що при бажанні легко можна перетворити не тільки карася на порося, а й Будинок культури на чайну. На диво, постанову проштампував Хмельницький облвиконком (бо ї на старуху буває проруха!), і лише в республіканських установах не дали її ходу. Відхилили, як нерозумну й незаконну.

Але Мазурець не впав духом. Навпаки, він розгорнув на «чайно-

буді» таку шалену діяльність, що всі од подиву тільки руками розводили.

...Як не бувало в Плужному районному Будинку культури. У рекордно короткий строк перевернувся він на чайну, де теж ніколи не буває чаю, а відвідувачів щедро частують як не горілкою, то «зубрівкою».

Нема вже в райвиконкомі й Федора Леонтійовича Онопченка. Але наступ на культуру, дорогі мої підлегнанські керівники, в районі не припинився.

Це факт! Директор Борисівської семирічної школи К. Дмитренко, як істинний поборник духовного життя, так шільно наблизився до сільської бібліотеки, що йому аж тісно стало. Як бути? Думав, думав Дмитренко, що йому діяти, а потім взяв викинув книги в коридор, а приміщення бібліотеки зайняв під квартиру. Той же Федір Леонтійович Онопченко недавно відзначився ще одним славнозвісним подвигом на культурному фронті. Свій прихід на керівну роботу в селі він означував тим, що зайняв дві просторі бібліотечні кімнати собі під житло, а книги запроторив у кіnobудку.

Невеселі діла культурні в Плужнянському районі!

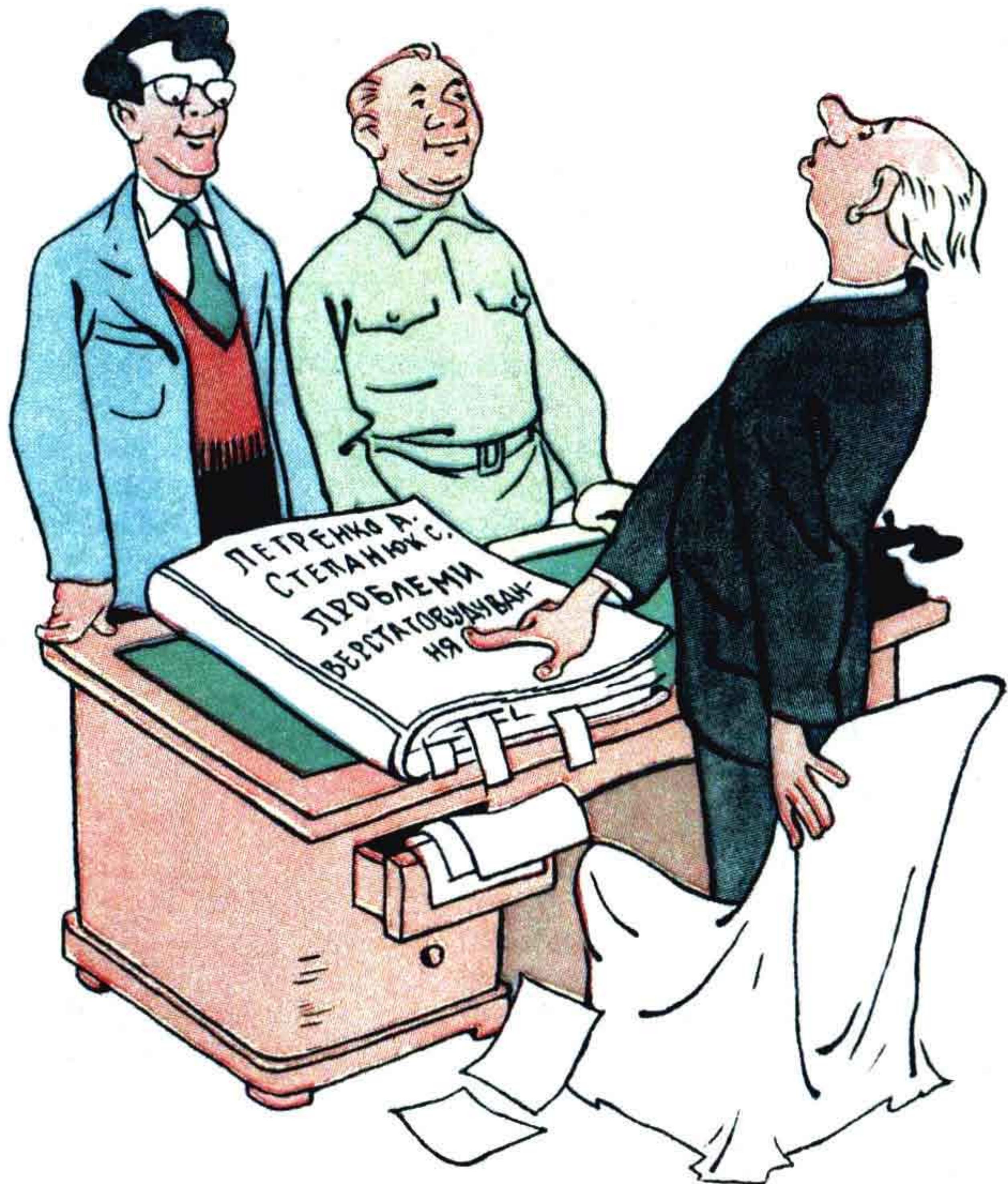
Дивіться, дорогі мої товариши, щоб і про вас не заспівали якось веселенько. А що ви думаете? Може статися. Утнуть тієї, що хвіст у неї, і сміху тоді не обберешся!

Від усього серця
вашого ПЕРЦЯ.

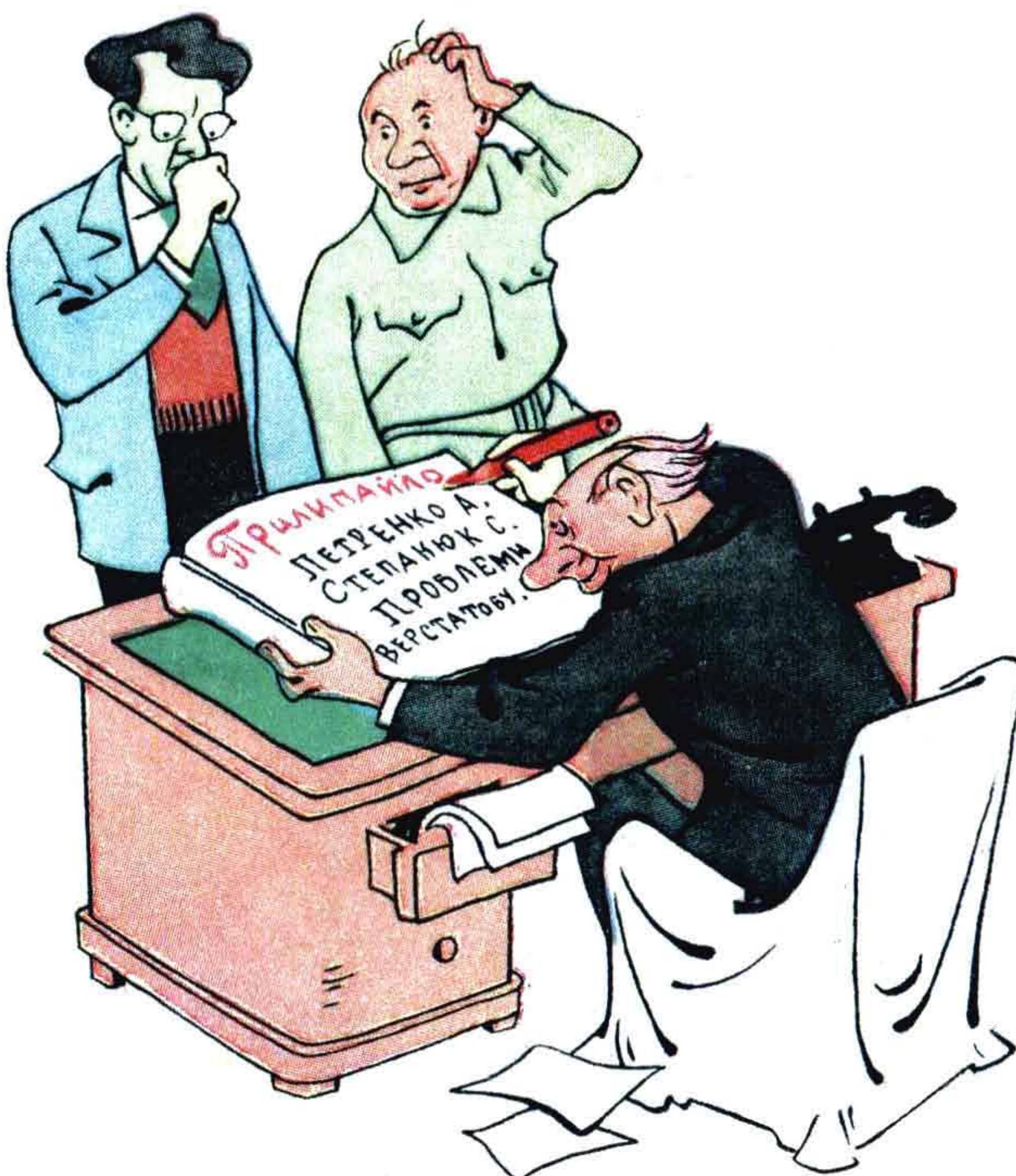
Мал. К. АГНІТА

БЕЗ ПІДПИСУ

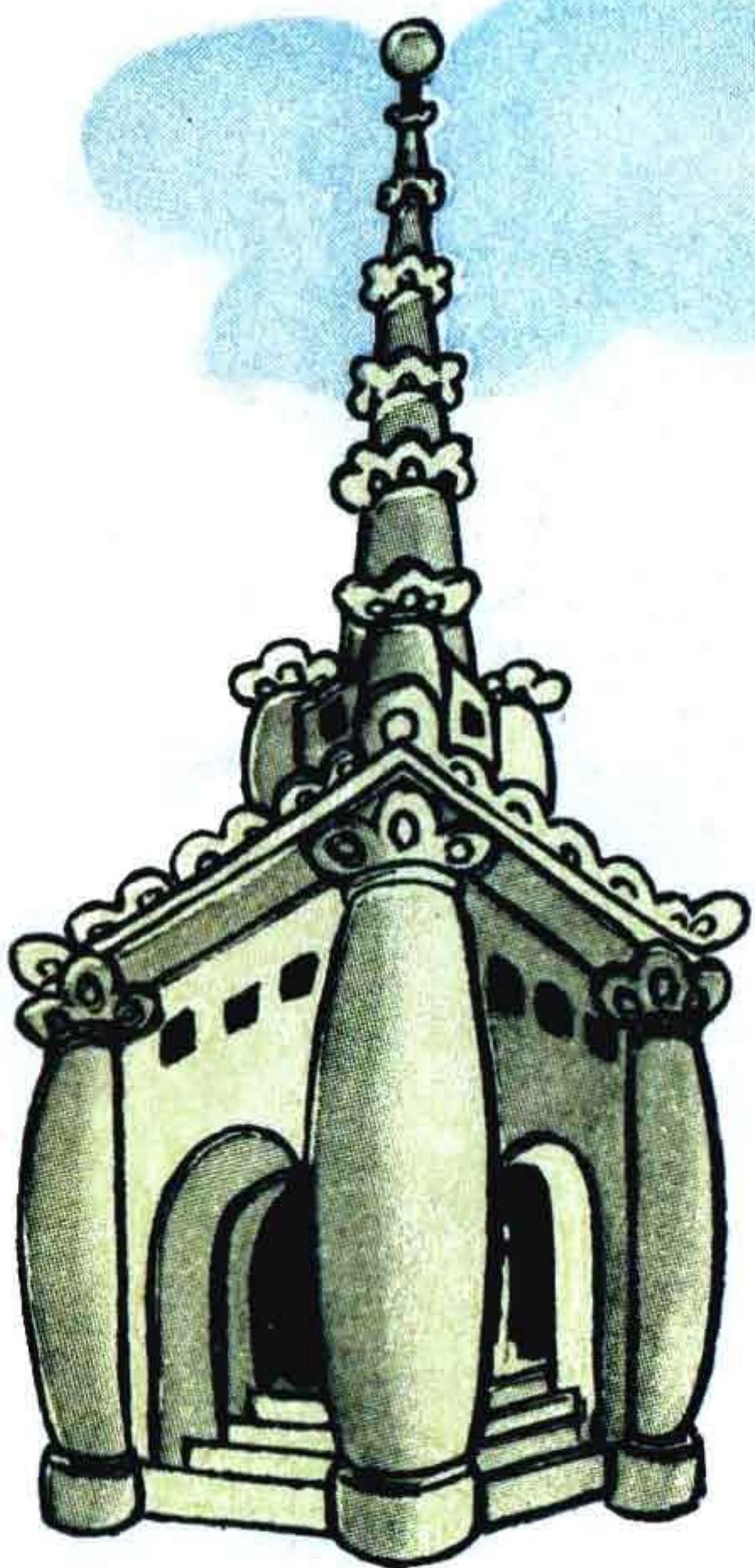

— Мені дуже подобається ваша праця, я готовий підписатися під кожним її словом...

І підписався.

ПЕРЧАНСЬКІ ЧАСТУШКИ про чищелі й Завистушка

Новий дім проектував
Архітектор Квочка:
Сім колон намалював,
Кожна — наче бочка.

Хоч квартири в домі тім
Вийшли, як шпаківні,
Зате башта, вишка й шпиль —
На високім рівні.

* * *

Чом цей дім такий страшний?
Відповідь відома:
В того, хто його ліпив,
Видно, не всі дома.

На будинку — п'ять фігур,
Всі товсті й пузаті:
Півмільйона грошенят
Проковтнули, кляті!

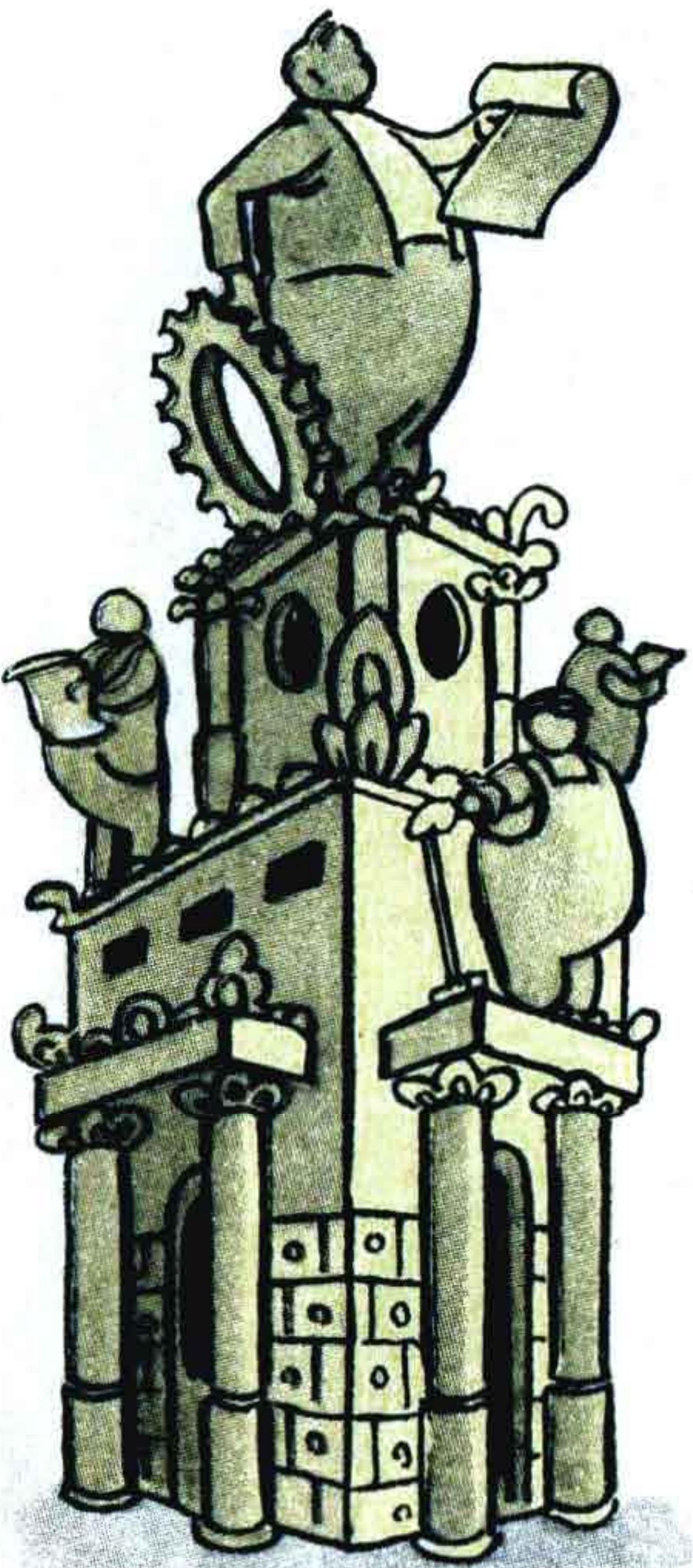
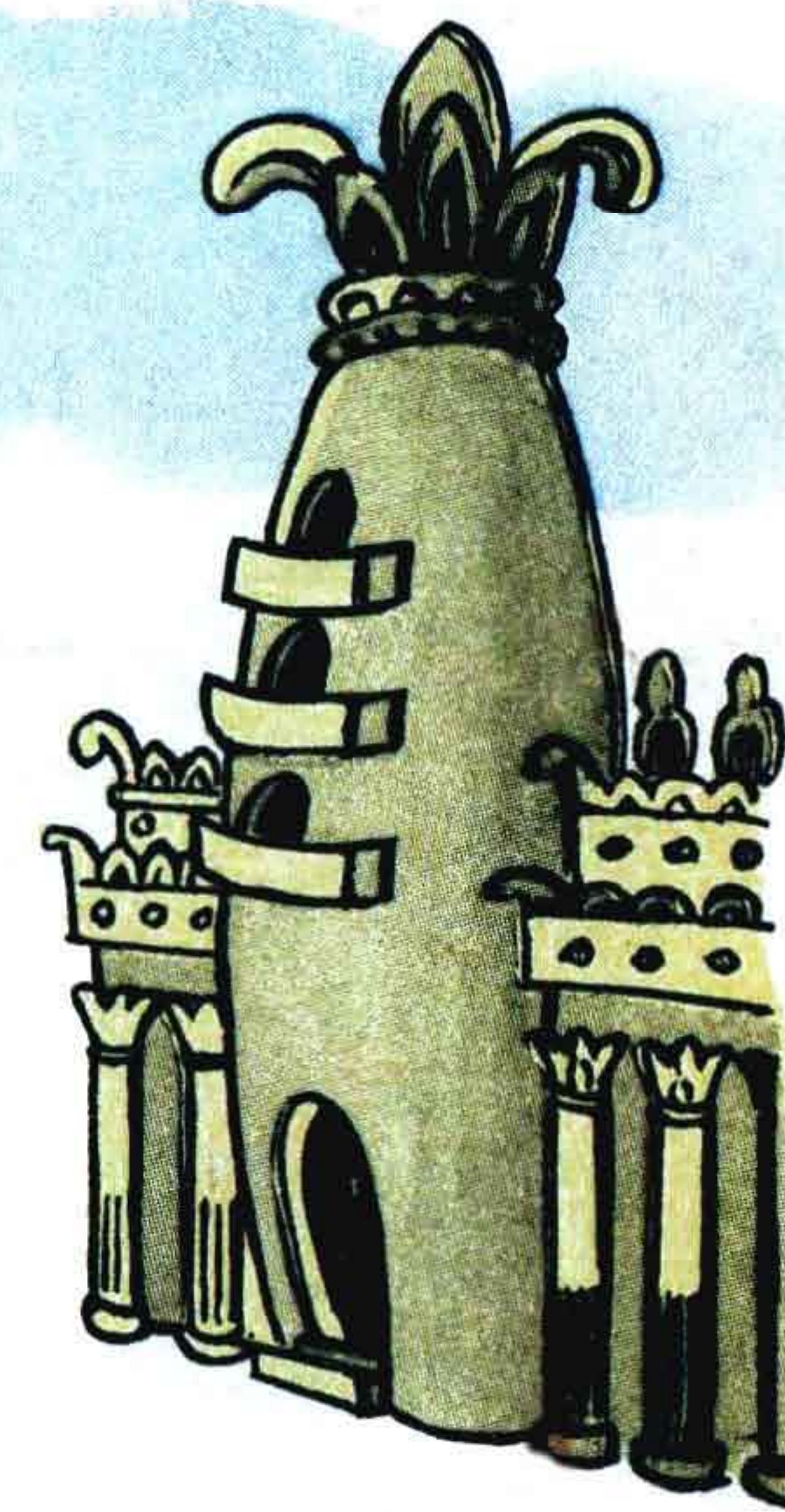

Проектант не шкодував
Ні гроши, ні праці,
Хитромудро розтикал
Цяці на палаці...

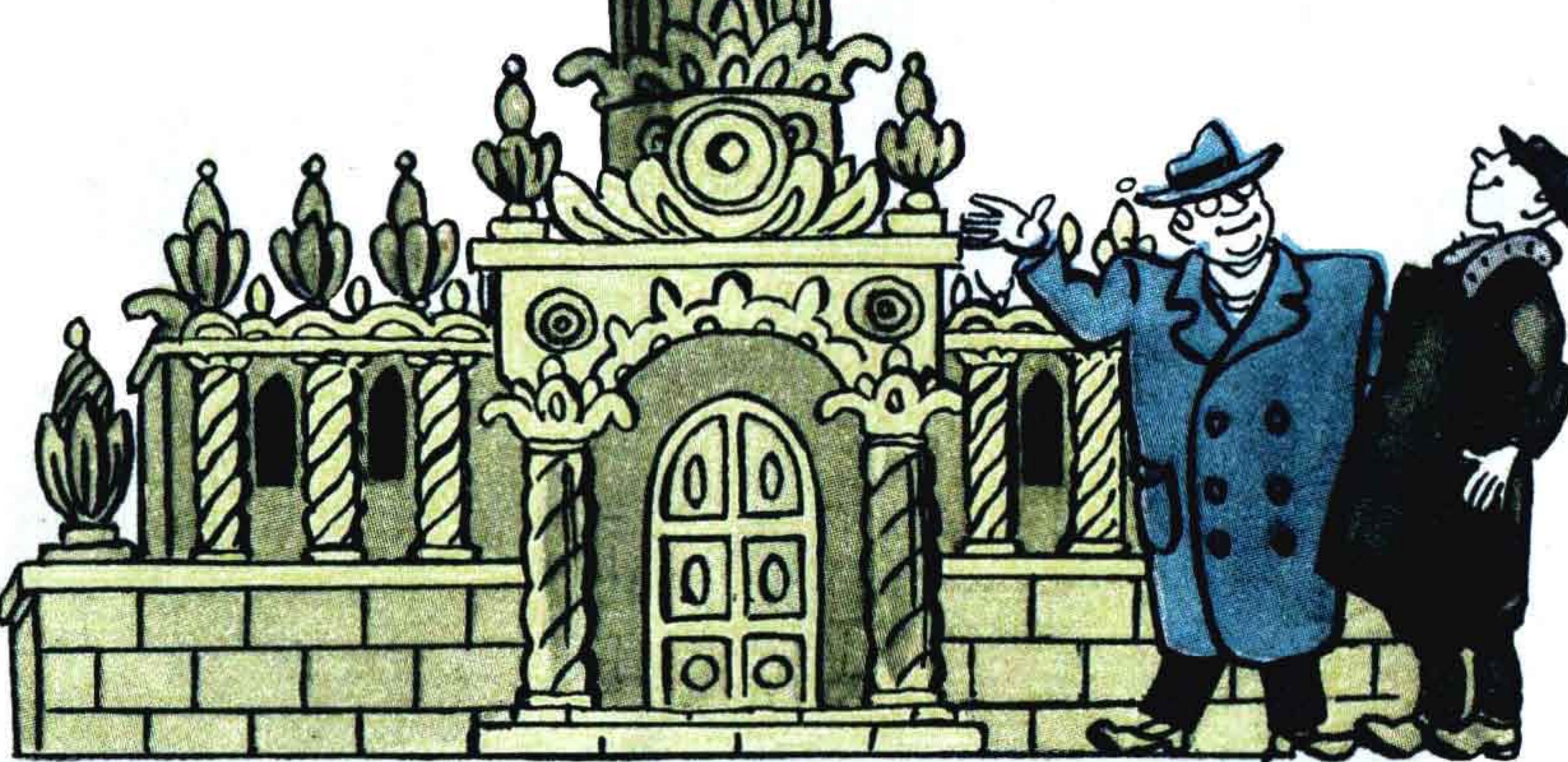
Стільки грошей з'їв вокзал
На одній дорозі,
Що кричали «Ого-го!»
Навіть паровози.

* * *

Оформляли дім у нас:
Над рудим фасадом
Три десятки білих ваз
Примостили рядом.

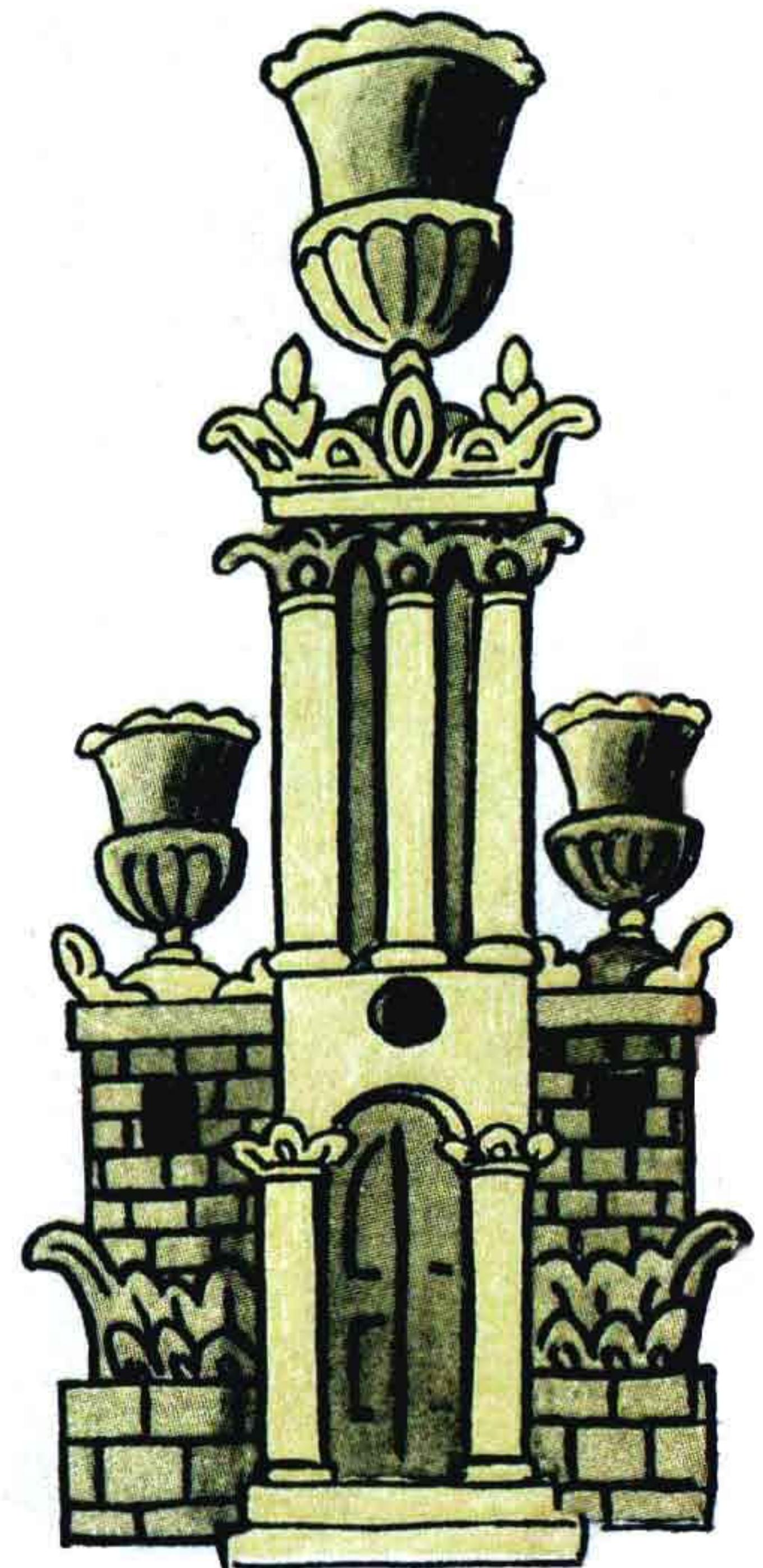
Мал. БЕ-ША

Архітектора спитав
Робітник одверто:
— Ну, навіщо цей дурний
Шпиль угору перти?

Архітектор відповів:
— Так, шановний, треба...
То нічого, що дурний,
Так зате ж — до неба!

П. ГЛАЗОВИЙ.

В СЕРЕДНЬОМУ і БЕЗПОСЕРЕДНЬО

Якби ви почули, з яким захопленням розповідає про неї Василь Митрофанович, як він хвалить її! Нахвалитися не може. Якби ви послухали, як красномовно описує її принади Яків Іванович! По всьому видно, що обидва вони безмірно закохані в ній.

Хто ж такі вони і хто вона?

Василь Митрофанович Щербак — начальник Сумського обласного управління сільського господарства, а Яків Іванович Хмелик — його заступник, який відає тваринництвом. Ну, а вона — кукурудза.

Треба сказати, що її довгий час не щастило на Сумщині. Були тут керівники, які не тільки не любили цієї красуні, а ще й гудили її. Вони казали: «Кукурудза — створіння південне, ніжне і в нашому

краю вона не витримає — зів'яне, зачахне...» І якщо вже її сіяли, то тільки для того, щоб відвести очі. Позаторік на всю область було засіяно лише 17 тисяч гектарів.

І тільки цього року кукурудза стала володаркою полів. Засіяли її в області 218 тисяч гектарів!

Не обійшлося, звичайно, і на цей раз без скептиків. Вони зловітішно посміхалися і крізь зуби цідили: «Весна холодна, вона не зійде, а хоч і зійде, то не ростиме». А кукурудза тимчасом набралася сили, та як пішла вгору — гей, гей! У багатьох кол-

госпах така вигнала, що вершник у ній сховався. Прикусили язики скептики.

Віддячила кукурудза за піклування про неї. Насилували в області і качанів і стебла, зібрали гори зерна. Тому-то її не нахвалиється нею Василь Митрофанович і Яків Іванович. «Тепер ми на коні, — кажуть вони. — Маючи стільки кормів, будемо і з свининою і з молоком».

Кажуть, що молоко в корові на язиці. Ну, що ж — у тих районах, де вдосталь заготовили силосу, можна сподіватися високих надоїв. А що ж покладуть корові на яzik там, де більше силосували не руками, а язиками?

Керівники обласних організацій втішають себе тим, що в середньому по області заготовлено по десять тонн силосу на корову. Але ж худобу годують не в середньому, а безпосередньо. А чим же її годувати в таких районах, як Глухівський, Конотопський, Талалаївський, де силосу заготовили наполовину менше, ніж було заплановано?

Щоправда, можна запозичити досвід директора Миропільської МТС т. Радинського. Щоб досягти «справної цифри», він включив у заготовлений силос і те стебло кукурудзи, яке згодували влітку. Ловко придумано! Але ж у корови очі великі і їх не так легко замілити. Вона спитає взимку: «Му-у!.. А де ж силос?!»

Як бачимо, в середньому виходить непогано, а безпосередньо значно гірше.

ПРИКУТИЙ ДО СТОЛА

Головний зоотехнік Штепівської МТС т. Чепіга ішов до контори. Був прекрасний осінній ранок, і настрій у зоотехніка був чудовий. Зоотехнік планував виїзд у колгоспи. Та не встиг він переступити поріг контори, як почув голос секретарки:

— Георгію Юхимовичу! До телефону!

І почув т. Чепіга голос заступника голови виконкому Штепівської райради т. Сталінського. Він на досить високій ноті відчитав зоотехніка за те, що той не подав відомостей, які треба було надіслати до області ще тиждень тому.

— От і поїхав у колгоспи, — гірко сказав зоотехнік, вішаючи трубку. І почав вивантажувати на стіл папери. Та не встиг він заглянути в них, як його знову покликали до телефону...

Цього разу кричав райуповінзаг т. Сухоставець. Про що йшла мова, можна догадатися із слів т. Чепіги, які ми тут передаємо.

— Так, так, я Чепіга. Слухаю. Що таке? Які хвости, які гриви? А, щоб стригли... Завтра зоотехніки колгоспів будуть на нараді, скажу, щоб стригли. Що таке? Послати директиву? Та що ви так вірите в ті папірці? Скажемо, і обстрижуть. (Пауза). У нас з вами, як у того чоловіка з жінкою — він їй стрижене, а вона йому голене. Та завтра ж я скажу зоотехнікам. (Довга пауза. Чепіга безнадійно махає рукою). Та напишу, напишу вже...

Повісив трубку, важко зітхнув і сказав агрономові:

— Нове діло маєш — хвости і гриви. Дає і в хвіст, і в гриву... А зараз обласне управління почне своє правити.

Минуло кілька хвилин і перед столом зоотехніка, як з-під землі, виріс заготувач Дроб'язко:

— Я прийшов договоритись про волос-сировину. Вам дзвонив товариш Сухоставець? Так, значить, треба написати...

Тільки випровадив його зоотехнік, як з'явилася дівчина Таня з районкомом і одним подихом випалила:

— Наказали, щоб я без відомостей не поверталася, дуже спішно треба.

І засів зоотехнік Чепіга з районкомівською Танею заповнити форму. А в тій формі запитань, як зірок на небі. А на кожне запитання треба відповісти і «в середньому», і «в розрізі на 100 га», і «порівнюючи з минулим роком».

Довго сиділи, в численні папки заглядали, ділили і множили. Уже й «виробництво яєць на 100 га посівів зернових» показали, як на тобі — оказія: нема даних про вовну. Шукали в шафі, шукали в шухлядах — нема.

— Дівчата! Де ж наша вовна? — мало не в розpacії вигукнув зоотехнік.

— Та ви ж її Паши Іванівні віддали, — згадала секретарка.

Паша Іванівна — районний інспектор ЦСУ. За кілька днів до цього вона теж брала в МТС відомості і занесла з собою «вовну».

Аж надвечір була закінчена робота над формою. Ляскнув т. Чепіга папкою по столі і зі злістю сказав:

— Отак щодня! Два тижні не був у колгоспах! Саме такої пори, коли треба готовувати ферми до зими.

Начальник обласного управління сільського господарства т. Щербак запевняв нас, що спеціалістів сільського господарства не завантажують канцелярщиками. Не знаємо, як воно там виходить у середньому, а що робиться безпосередньо — бачили. Агрономи і зоотехніки мало не щодня шелестять паперами та все відповідають «в цілому» і «в розрізі».

ДЖЕРЕЛА І СТРУМОЧКИ

Прославлена доярка з колгоспу ім. Леніна, Лебединського району, Герой Соціалістичної Праці Марія Харитонівна Савченко наділа за рік від кожної корови по 7.216 кілограмів молока.

Та не всюди так доиться. Якщо брати в середньому, то з 1 жовтня 1954 року по 1 жовтня 1955 року в колгоспах Сумщини надоєно від кожної корови по 1.325 кілограмів молока — на 203 кілограми більше проти попереднього року. Ну, а безпосередньо?

У Путівському районі надої збільшились за рік на 525 кілограмів від корови, а в Глинському — тільки на 28, у Конотопському і Талалаївському — на 34. У Роменському районі втратили й те, що мали — надіlia менше торішнього.

В області до десяти тисяч доярок, а тільки сорок одна з них взяла за рік по 3000 і більше кілограмів молока від корови. Мало ще в області молочних джерел — здебільшого струмочки.

Може, дояркам нема в кого вчитися, нема в кого їм досвіду запозичити? Є в кого вчитися, є що й запозичити!

Біда в тому, що в області поширяють досвід сезонно. Ось влітку провели кущові наради доярок, на яких виступали передові і розповідали про свою роботу. Потім видали брошурі, в яких описано їхній досвід. А потім все пішло, як і раніше — дояркам не допомогли на практиці впровадити досвід передових.

Керівники багатьох колгоспів і районів про доярок згадують лише тоді, коли дійниці зовсім спорожніють. Тоді вже здіймають крик і галас! Але ж час не віл — його не налигаєш!

От і зараз багато тваринників кажуть: «Нам худобу аби перевозити, а молоко будемо влітку добувати». І погіршують догляд за худобою, гірше її годують, передчасно запускають корів.

І мало хто помічає цю дідівську тенденцію, мало хто бореться з нею, а вона дообра не доведе.

* * *

Корова в дворі — харч на столі. Щоб колгоспні корови давали більше продукції, треба займатися складним тваринницьким господарством не в середньому, а безпосередньо, в колгоспах, на фермах. Бо якою б справною цифрою не була, — молока з неї не надіш.

Л. ГРОХА,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

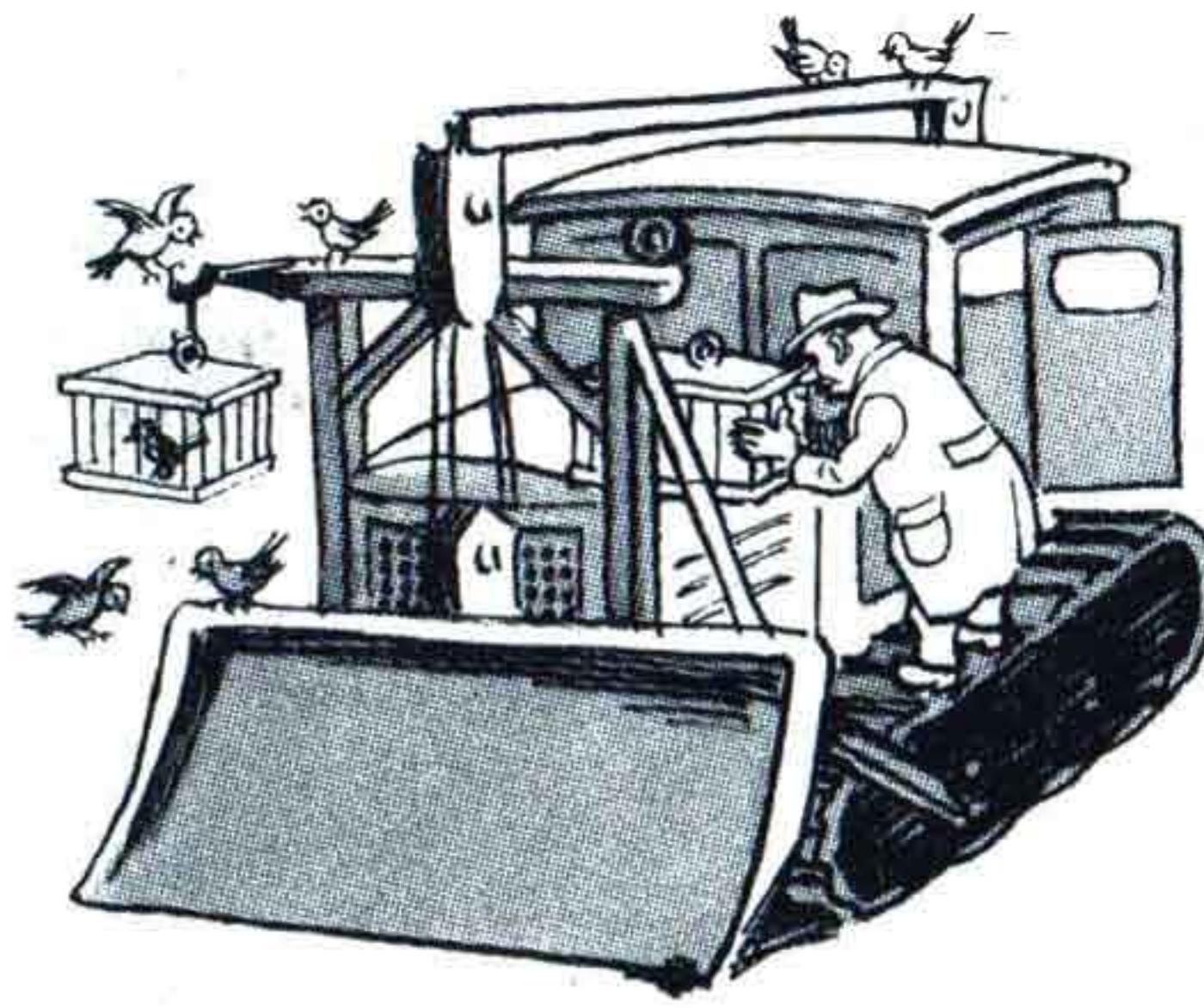

ГОРОБИНІ ДОБРОДІЙНИКИ

У Чернігові на вулиці Ніжинській стойть собі бульдозер «Д-157» та й жалібну пісню співає. Мовляв, чому я не сокіл, чому не літаю, чому ж мені, боже, ти крилець не дав...

І цілком слушно бульдозер нарікає на бога за те, що той йому не видав крилець, бо згідно наказу начальника колишнього тресту «Укрмеліводбуд» т. Мудрицького бульдозерові треба було б перелетіти з Чернігова аж у Черкаси, а самотужки та ще й без крилець він цього зробити не може.

Черкаська будівельно-монтажна контора в особі її головного інженера т. Преварського, ще в травні прийнявши по акту від чернігівської контори цілком справну машину, вивезла її з двору гаража, завезла на Ніжинську вулицю, поставила під хатою та й гайнула додому.

Простояв бульдозер весь робочий сезон та й досі стоїть. Горобці на ньому уже й гнізда змостили. Непогано влаштувалися. Живуть собі, поживають та вицвірінкують подяку своїм черкаським добродійникам.

Мал. Л. БОЙКА

— Ви ходите на лижах?
— Ні, поки що — за лижами.

— Холодно, ходім додому...
— Не піду, там щодня сусіди гризуться.

Михайло ВЛАДИМОВ

С О М

(БАЙКА)

Сом в управлінні працював,
Він «Головмулом» керував.
На зиму Сом найкращий корм
Заготовив собі без норм,
Оздобив нору в моднім стилі,
Мов цар морський, прикрасив всю.
Рибини аж роти розкрили,
Таку побачивши красу...

Сом непогано керував:
Давав накачку, брав у шори,
Та знати зовсім не бажав,
Хто як живе й чії де нори.

Між тим, тримтіли Пічкури,
Йоржі від холоду дрижали,
І раки зблисія в норі —
Клешня в кleşню не попадала...

Лиш натякнути Йорж посмів
Про це тоді, як Сома здибав.
Сердито Сом забелькотів
І наказав: «Мовчи, як риба!..».

Можливо й досі в річці Сом
Ще керував би в тому ж стилі,
Та риби випливали гуртом,
На зборах всі заговорили.

Влетіло Сому добре тут,—
Узнав, тримтіли з переляку,
Не тільки, де йоржі живуть,
А навіть — де зимують раки.

Переклад з російської
О. МАКСИМЕНКА.

Віктор ЛАГОЗА

ЖАБА - ШТОВХАЧ

(БАЙКА)

Раз доручили Жабі та Боброві
Заготовляти дрова у дібріві.
І ось вони за діло узялись:
Бобер дубок обрав,
У лапи плюнув, стовбур підпіляв,
Обсік гілля, — добряче потрудивсь,
До річки приволік колоду
І кинув, хекнувши, у воду.

А Жаба, що до цього без мороки
На сонці вигрівала ситі боки,
Догнала дрова ті,

Усілась на корі
На самім виднім місці, угорі.
І як не лусне — дметися, квака,
У кожній заводі спішить до Рака
І б'є депеші звідтіля:
— Тягну колоду, притягну й гілля!

Я бачив штовхача
на одному заводі
І згадав про Жабу на колоді.
м. Харків.

ТАМ, ДЕ НЕМА СУВОРНОГО КОНТРОЛЮ, СВОІМ БРУДНИМ РУКАМ ДАЮТЬ ХАПУГИ ВОЛЮ.

ЦИФРА.

Для людини, що рідко коли має з нею справу, вона є звичнісним значком. А для бухгалтера Бабаріківського споживчого товариства Дениса Долівочки цифра — це не просто цифра, а й річ, яка може лоскати, а то й просто вдарити так, що краще молотком не вдариш. Все залежить від того, яка це цифра і в яку графу її поставлено.

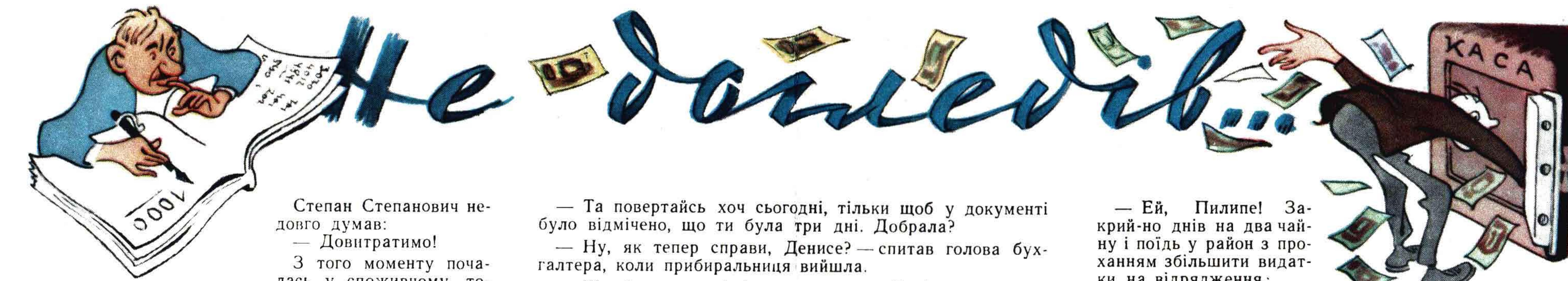
Бувато і такі цифри, що шипаються. Тільки-но Долівочка занесе їх у відомість, як вони беруться до роботи, і тоді бухгалтер вже не може спокійно відійти на своєму місці, а бігає доти, доки не перенесе їх в іншу кліточку, або й зовсім знищить, коли це можливо.

Отака цифра трапилася Денисові якраз за місяць до кінця року. У графі «недовірчено коштів на службові відрядження» з'явилася «1000 крб.» Вони так ушипнули бухгалтера, що він, як обпечений, склонився з стільця і відразу опинився в кабінет голови правління. Так і так, мовляв, Степан Степановичу, невідомо звідки — недовірити... Вибачте — не доглядів...

Степан Степанович — огридана людина в чорнім кітелі — не любив совати носа в бухгалтерію, а вже коли чого й торкався, то завжди вносив у її роботу щось істотне.

— Оце тоб! Іздили і, віходить, недозділи! Та ти знаєш, паперова твоя сорочка, до чого приведе оче твоє «не доглядів»? У наступному році ось що ти одержиш, а не кошти на відрядження! — Тут голова правління зробив таку комбінацію із пальців своєї правиці, яка не допускається ні статутом споживчого товариства, ні правилами пристойності.

— Шо ж тепер робити? — боязно спитав Денис.

Степан Степанович не довіряє думав:

— Довірятимо!

З того моменту почалася у споживчому товаристві напружена робота. Поперше, для того, щоб увагу голови правління, було тимчасово

ління не відвертали сторонні припинено деякі роботи.

Степан Степанович почав рятувати кошти.

— Вас, дідуся, — сказав він сторожеві, — посилаємо до сусідів обмінятися досвідом роботи.

Підсліпуватий і глухуватий дід, хто знає якого віку, по-пробував з'ясувати:

— А як мінія? Так на так, чи з додачею?

— Як зумієш, — жартівливо відповів Степан Степанович, радій вже з того, що яксья сотня карбованців вилетить не на нікчемну справу, а на обмін досвідом.

— А ти, Мотре, поїдеш у район із зведеннями, — сказав голова прибіральнини.

— У нас на те пошта є! — коротко відповіла та, навіть не глянувшись в бік начальства.

— Ти ото не базікай, а роби, що велять! У нас і так з поштовими витратами біда.

— Ну, нехай. А чого юхати аж на три дні? — запитала Мотря, одержавши відрядження.

Та повертайся хоч сьогодні, тільки щоб у документі було відмічено, що ти була три дні. Добрала?

— Ну, як тепер справи, Денисе? — спитав голова бухгалтера, коли прибіральниня вийшла.

— Ще б кого... — підбадьорив голову Долівочка.

Степан Степанович задумався: «Кого б і куди ще по-платити? Хіба самому мотонути в область? Я б там отутися в два щоти розмотав. Та ні, хай їй, небезпечна справа».

Степан Степанович почав рятувати кошти.

— Вас, дідуся, — сказав він сторожеві, — посилаємо до сусідів досвідом роботи.

Підсліпуватий і глухуватий дід, хто знає якого віку, по-пробував з'ясувати:

— А як мінія? Так на так, чи з додачею?

— Як зумієш, — жартівливо відповів Степан Степанович, радій вже з того, що яксья сотня карбованців вилетить не на нікчемну справу, а на обмін досвідом.

— А ти, Мотре, поїдеш у район із зведеннями, — сказав голова прибіральнини.

— У нас на те пошта є! — коротко відповіла та, навіть не глянувшись в бік начальства.

— Ти ото не базікай, а роби, що велять! У нас і так з поштовими витратами біда.

— Ну, нехай. А чого юхати аж на три дні? — запитала Мотря, одержавши відрядження.

— Ей, Пилип! Закрий-днів на два чай-ну і пойдь у район з проханням збільшити видатки на відрядження.

— І ви думаете, збільшать? — іронічно запитав той.

— Сам знаю, що не збільшать. Тут треба, щоб не зменшили.

Відрядження є відрядження. Пилип поіхав.

— Залишилось уже небагато, — доповів голові бухгалтер.

Степан Степанович відрядив ще конюха в банк, рахівника — на піломараму, агента заготувача — в ощадкасю, а сам тим часом зустрівся з приятеля — головою сусідньої сільради, і той наляпав йому на чистих бланках стільки печаток — і боком, і прямо, і чітко, і туманно — що коли голова товариства їх заповнив, — якраз вистачило на п'ятьсот карбованців.

— От тепер можна й до балансу приступати, — сказав Долівочка, потер руки й усміхнувшись, немов його хтось легенько залоскотав.

Місяць пройшов не без неприємностей. Чайна не виконала плану товарообороту, бо саме в гарячі для торгівлі дні Пилип пив у місті пиво. У той час, як сторож обмінювався досвідом по охороні цінностей, яксья сотня карбованців викрала з двору діжку з коломаззю. Посумувавши трохи, Степан Степанович махнув рукою:

— Та біс з нею! Головне те, що діло зроблено.

Раптом скрипнули двері, і до кабінету не зайшов, а за-повз Денис. Його тепер не било й не лоскотало, а якось корчило. Здавалось, він хотів якнайкраще виконати дві несумісні речі — і якнайзручніше підставити голові свої пухлі неголені щоки, і, разом з тим, зробити це так, щоб Степан Степанович ляпнув по них не боліча.

— Вибачте, Петре Денисовичу! Не доглядів. Що хочете зі мною робіть.

— Шо там знову таке?

— Не доглядів. То ж у нас були перевирати, а не недовітрати. Що ж я накоїв? Лишенко!

* * *

Давня ця історія. Уже в Бабаріківському споживчому товаристві давно головує інша людина. А Степан Степанович уже давно призначений на іншу посаду.

Кажуть, що й тепер, бува, заходить до його кабінету бухгалтер, доповідає:

— Вибачте. Невідомо звідки — недовітрати. Та ще й великі. Не доглядів.

Але тепер уже Степан Степанович не відряджу вирише такі справи.

— Перевірте що раз гарненько.

Бухгалтер перевіряє. Таки недовітрати.

— Ще раз прогляньте гарненько.

Знову бухгалтер перевіряє. І лише тоді Степан Степанович дає команду:

— Недовітрачено — довітратати.

О. ВОЛКОВ.

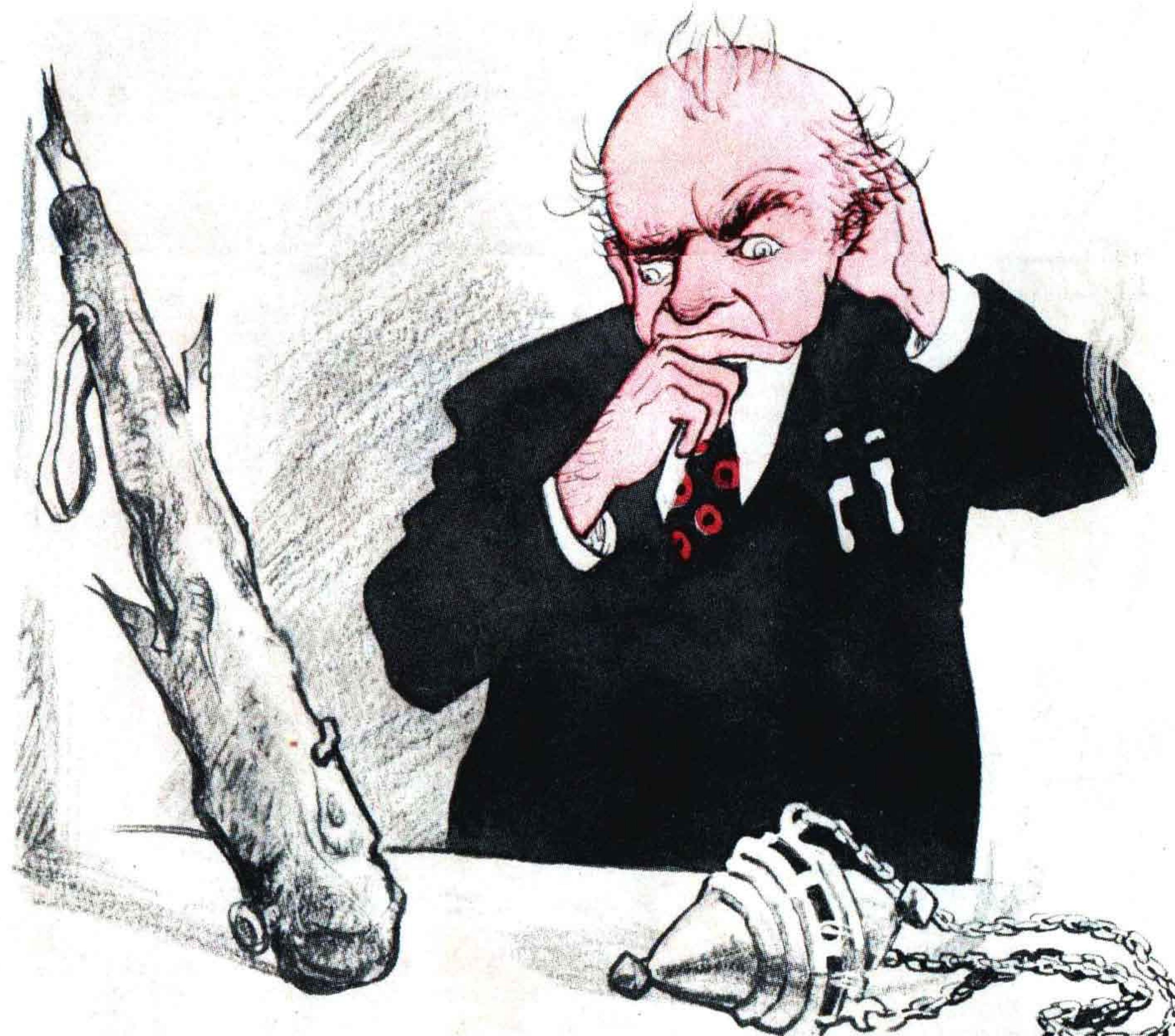
м. Артемівськ,
Сталінської області.

НЕМАЄ ГІРШОЇ ДЛЯ ПІДПРИЄМСТВ ХВОРОБИ, НІЖ ТА, ЯКУ ЗАНОСЯТЬ БРАКОРБИ.

КРИТИК НА РОЗПУТІ

Мал. С. САМУМА

— Не сказали, хто читатиме свої твори: Маститенко чи Молоденко, от і вгадай, що брати з собою для виступу...

«У ЛЬВОВІ шито!»

І НЕ СПІТЬСЯ, І НЕ СІДИТЬСЯ...

Мал. Л. КАПЛАНА

написано, що наші дитячі штанці — брак. Треба з чорного зробити біле. Сьогодні ж віїжджайте й робіть.

— Єсти! — коротко відповідає Сисун і зникає в напрямку до вокзалу.

Не встигає повноважний представник сіті у вагон, як його наздоганяють і вручають ще один документ: у тому ж Херсоні відмовляються брати 268 штанів для дорослих...

Представник швейної фабрики прибуває до Херсона і з ходу починає розмахувати руками й потрясати кулаками. Та ненадовго йому вистачає запалу. Глянувшись на

штани для дорослих — це вже пропрачте... — пробує упиратися він. — Кого хочете сплатити — продукція перший сорт!

Що перший сорт — це й дитина, якщо вона грамотна, могла б засвідчити, прочитавши фабричний ярлик. А от чому на першосортних штанях підкладка в поясі ширша за пояс, цього вже й сам представник фабрики пояснити не може.

І тут його «виручає» телеграма.

Директор фабрики наказує йому виїхати до Криму і в Сталіні. Там теж відмовляються від львівського шитва. Треба

«утрятися»...

З тим і вибуває т. Сисун з Херсона.

А працівники бази запаковують браковані одяг і повертають його до Львова на переробку. Разом з штанами надсилають ще й рахунок: вимагають сплатити за поставку браку 12.000 карбованців штрафу...

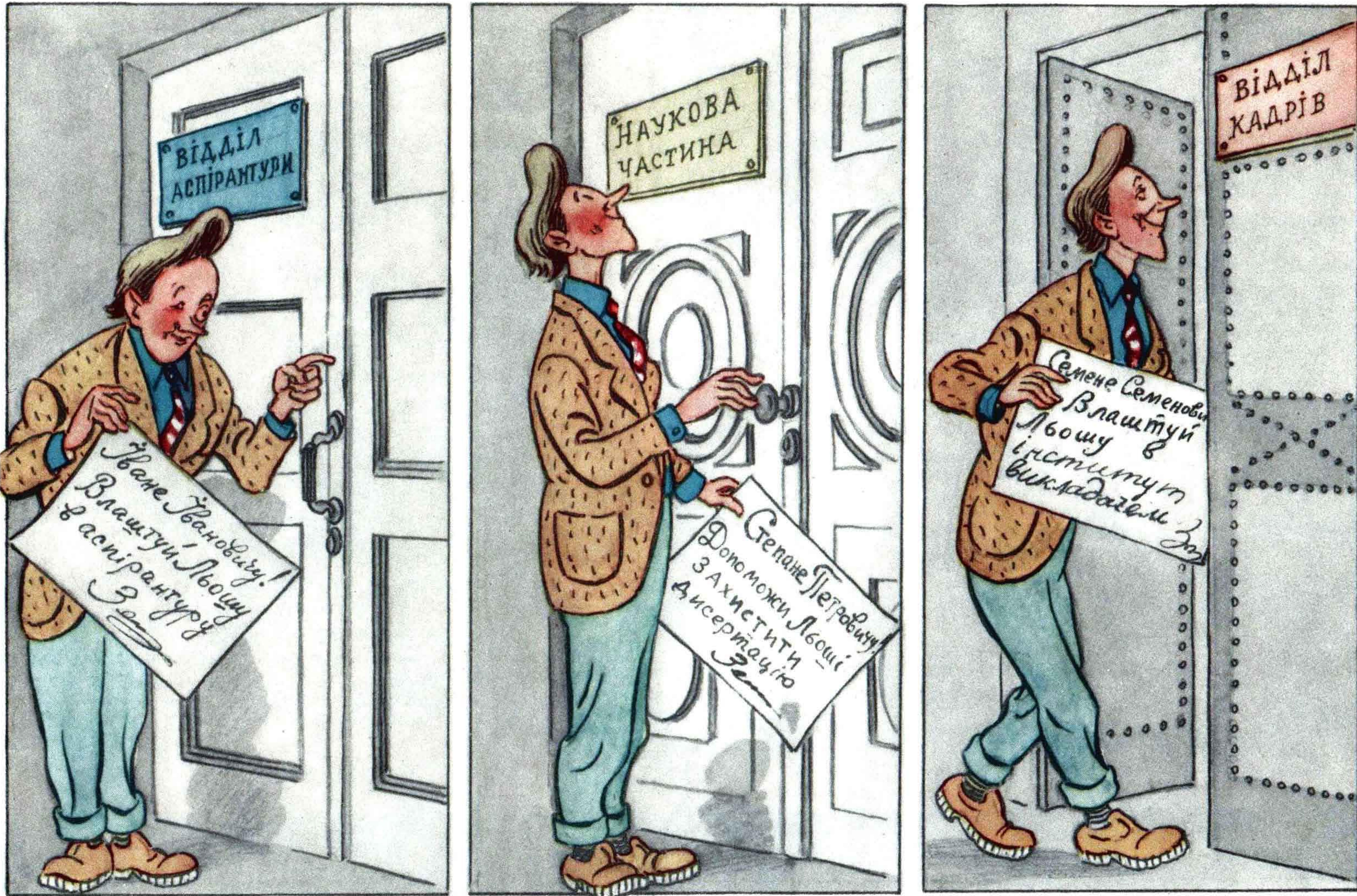
12.000 — одній лише Херсонській базі! А взагалі фабрика № 2 у штрафах, як у шовках.

Дуже шкода, що ці штрафи вивертають з каси фабрики, а не з кишень тих, що «зашиваються»...

А. ЧЕПУРНИЙ.

— Ох і нудота! Може, куди-небудь в командировку махнути?..

УЧЕНІ ЗАПИСКИ МОЛОДОГО ТЕЛЕПНЯ

ДЯДЬКИ НАШІ ТА ТІТКИ НАШІ

(ЛІСТ ДО РЕДАКЦІЇ)

Любий брате Перче!Я ще малий. Мені тільки три роки. Але ве-
ликі дяді й тъоті не люблять мене.Оце недавно викинав мене дядя Федір Іва-
нович Шаповалов на засідання завкому, ввічли-
во стукнув кулаком по столу та як гаркне:

— Зайди негайно зі стіни і згинь!

Я хоч і малий, та не дуже злякався.

А дядя Шаповалов зблід від злості і прийняв
рішення: зняти мене негайно із стіни та запро-
торити в комору.Вчуєсь я в тебе, любий Перче, викривати хиби
в роботі. Оце саме й не подобається деяким
дядям і тъотям на заводі ім. Калініна.

Що ж так розгнівило дядю Федора?

Вмістив я на своїй сторінці два малюнки під
назвою — «До питання про колегальність у зав-
комі». На першому малюнку — клуб. За столом
президії сидить одна особа й щось вирішує. Під
малюнком напис: «Слухали».На другому малюнку та сама особа підписує
протокол, а під малюнком напис: «Ухвалили».
І все. Більше нема нічого, нема ні прізвищ, ні
коментарів.Ta й цього було досить. Знає кішка, чиє сало
з'їла. Розлютувався страшенно дядя Шаповалов
і звелів мене зняти та створити комісію для
перевірки фактів.А що ж перевіряти, коли я на засіданні зав-
кому просив: — А дайте мені протокол № 18!Не дали. Хитрють! А я не хитрощами, а
фактами.Річ у тому, що до відділу кадрів заводу якось
надійшов витяг із протоколу № 18 засідання
завкому, в якому писалося про поновлення на
роботі Орябінського. Того Орябінського зняв з
посади директор заводу т. Грамальський. І пра-
вильно зняв. Підписав це рішення т. Шапова-
лов. А насправді вийшло, як у тій казці про
мисливців, що взяли рушниці, яких у них
не було, вбили ведмедя, якого не бачили, та
з'їли його в мисливській хаті, що не мала ні
стін, ні вікон, ні дверей... Не було такого засі-
дання завкому, яке нібито обговорювало справу
«роботяги» Орябінського, а витяг зроблено з
нейснуючого протоколу.

Ta й це ще не все.

Не раз говорили т. Шаповалову — обговорюй-
те на засіданні завкому питання про видачу пущ-
тівок на курорт робітникам та службовцям. Але
Шаповалов сам вирішує ці питання. Він дав пущ-
тівку в Кисловодськ Домбровській, що на той
час уже була звільнена з заводу за погане став-
лення до робітників.На дядю Шаповалова часто нападає й адміні-
стративний шал.Одного разу він наказав начальникові ливар-
ного цеху звільнити з роботи робітницю т. Ло-
пату, хоч жодних підстав для звільнення не
було. Робітниця й зараз працює на заводі, але
через те, що Шаповалов сів не в свої сани, вона
прогуляла чотири дні.Одного разу голова завкому дав наказ не пла-
тити гроши робітникам ливарного цеху, бо на
той час не було кому приймати профспілкові
членські внески, які збираються тільки в ті го-
дини, коли касир видає заробітну плату.Мала відбутися заводська конференція робіт-
ників та службовців. Питають у Шаповалова:— Скільки повинно бути делегатів, який мод-
ус?— А я, — каже, — такий модус встановив, що
кворум буде.Виявляється, що делегатів у багатьох цехах
зовсім не обирали.

Не допоміг «модус Шаповалова» — тоді він

оголосив, що замість конференції відбудеться
засідання завкому.Оци та ще інші факти і змусили мене звер-
нути увагу на питання про колегальність у зав-
комі.Не тільки дяді — і тъоті є такі, що хочуть
мене знищити.У тому ж номері газети надрукував я фейле-
тона в трьох малюнках про деякі особливості
характеру інженера Харитини Кравчук. На перво-
шому малюнку — Кравчук у себе дома. Вона
пильно розглядає список сусідів по квартирі
і запишує сама себе: «З ким я ще не сварила-
ся?» Підставою для цього був лист сусідів про
агресивне поводження інженера.На другому малюнку Х. Кравчук благають
не порушувати трудової дисципліни, не запіз-
нюватись на роботу, а вже, мовляв, про саму
роботу її ніхто не спитає. Це гострий натяк на
те, що вона не відповідає тим посадам, на яких
працювала й працює.Коли Х. Кравчук кажуть у вічі правду, вона
загрожує:

— В суд подам! Писати буду!

Або кричить:

— Не вірю цій комісії, її підкупили. Знову
мені хочуть насолити.Цю рису характеру Харитини Кравчук я
відобразив у третьому малюнку: вона купається
в Чорному морі, а під малюнком напис:

«Тьфу! І тут мені насолили».

Заверщаща, запротестувала тъотя Кравчук:
— Це наклеп! Я в цьому році ще не була на
курорті. У Чорному морі не купалась. Кому яке
до моєї поведінки з сусідами?Витягли мене на жіночу раду. Чому? А тому,
що Кравчук — голова цієї ради. Тут намагалися
мене вдарити маконом, зняти із стіни й спа-
лити.А оце чекаю ще однієї атаки. Нещодавно я
намалював ведмедя з подушкою, який прийшов
до дверей комітету фізкультури за консульта-
цією, як краще проспати зиму. От прокинеться
отої «комітет» і буде мене лижними палицями
сповідати на своєму засіданні, та теж, мабуть,
створить комісію для перевірки — спав він чи
не спав.Розтумач, брате Перче, цим дядям і тъотям,
що я — це тільки квіточки.Дай їм ягідку, хай дізнаються, який ще й ти
на смак!Твій брат «НАЖДАК»,
сатирична стінна газета
 заводу ім. Калініна.

м. Київ.

СЛУХАЛИ...

УХВАЛИЛИ...

КИТАЙСЬКИЙ ГУМОР

ЗМІЯ ТА ЗАЄЦЬ

Змія видала закон про недоторканність Зайцевого житла і сама полізла з тим законом до Зайця.

— Слухай, — сказала вона. — В майбутньому, якщо я без твоєgo дозволу залізу у твоє житло, ти матимеш право скаржитись на мене.

Але, навіть об'явивши Зайцеві закон, Змія не була певна, що той вірить її.

І зробила Змія так. Не спитавши дозволу, знову впovзла до Зайця в житло і вжалила зайчечня. Потім швидко вилізла, зупинилася за дверима й почала чекати скарги від Зайця. Довго чекала — не дочекалася. Розгнівалася, впovзла знов у Зайцеву хату й засичала:

— Ти чому порушуєш закон? Чому не скаржишся на мене?

— Я нічого не розумію, — відповів Заєць. — Ще недавно ти була розбійником, тепер ти стала суддею. Скажи мені, якого вбивцю ловити, на якого суддю скаржитись?

— Цити! — Закрутилася Змія, скопила зайченя, проковтнула і заявила самозадоволено: — Спосіб, яким я вбила це зайченя, не має нічого спільного з тими

способами, якими я вбивала в минулому. Нинішнє вбивство — цілком законне, і вся процедура — від суду до виконання вироку — правильна.

ПАВУК І БУРЯ

Одного жаркого літнього дня загримів грім. Небо вкрилося чорними хмарами. Починалася буря.

Павукові, що нап'яв своє павутиння між гілками старого дерева, дуже хотілося прославитись віщуном і пророком. Тому він голосно крикнув: «Наближається буря! Гудіть вітри, лийте дощі! Найбільшої бурі я не боюся!»

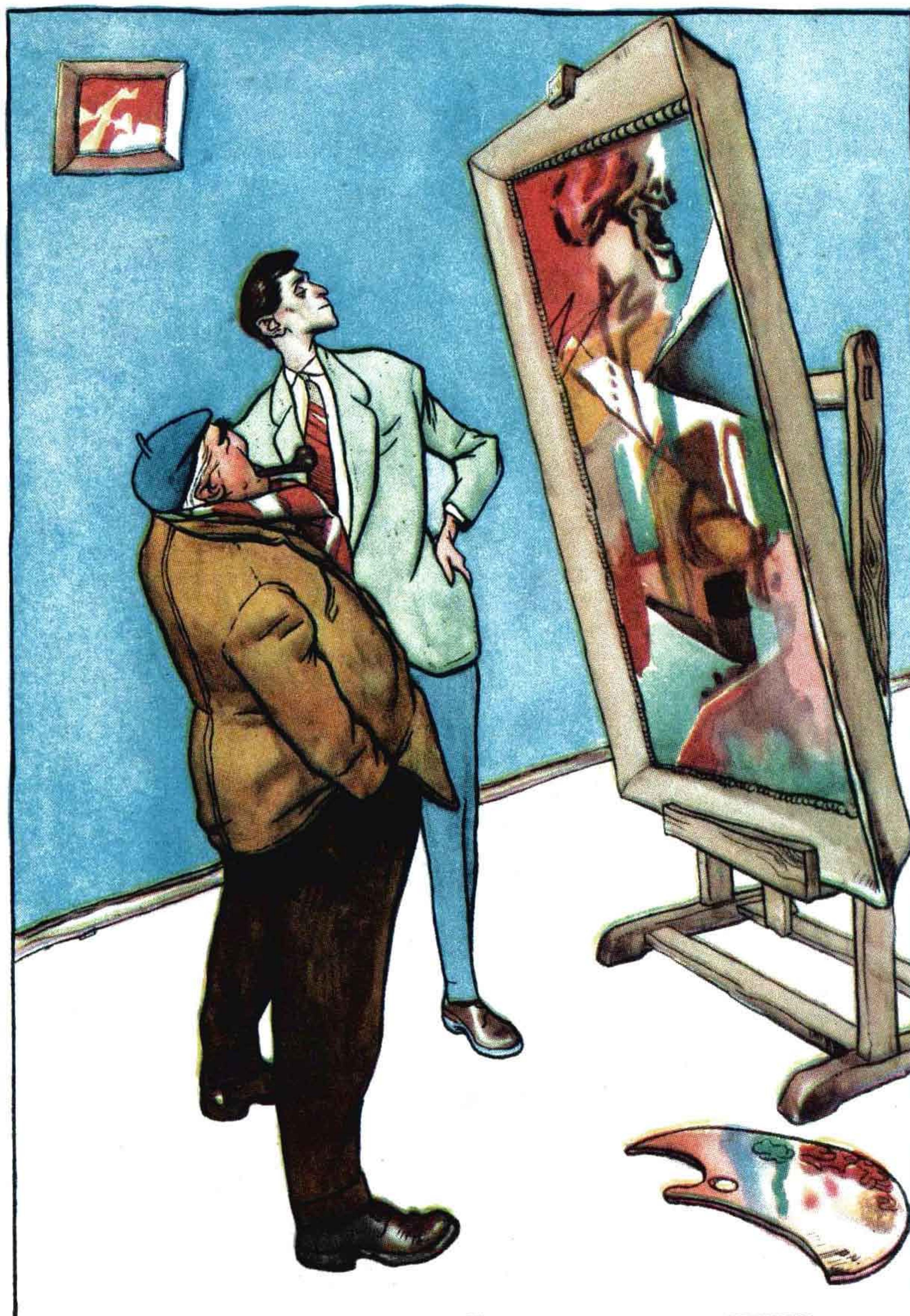
...Ревла буря; тремтів Павук від страху, закутавшись у своє павутиння. Оглушений бурею, заколисаний вітром, бідолашний Павук знепритомнів.

Пронеслася буря, на вмитому небі заграла барвиста райдуга. І навіть цвіркуни-боягузи проспівали хвалу приемній прохолоді. Тільки серед ночі Павук оклигав.

— Яка там погода? — запитав він.

— Ех, друже, — відповіло йому Дерево, — якби ти був трохи хоробрішим під час бурі, то міг би стати справжнім віщуном і пророком!

Мал. В. ЧЕКАНЮКА

- Де мені намалювати ліве око?
- А де ти намалював праве?
- Біс його знає... Сам уже забув.

Мал. Л. КАПЛАНА

ПРО МІЦНИЙ МИР | ФЕЛЬДМАРШАЛЬСЬКИЙ КУМИР

Фельдмаршал Монтгомері недавно заявив в Америці, що «страх перед атомною зброєю забезпечить нам мир».

(3 газет).

Не будем даватися диву,
В цій «тезі» замало ума.
Фельдмаршальська «перспектива»
Зловісна, як бомба сама.

Він молиться їй, мов кумиру,
І людям торочить свое:
Що служить та бомба для миру
І спокій народам дає...

Відомо, з якої сверблячки
І в ролі якого хлюста
Плазує круг бомби він рачки
І лише тій бомбі хвоста!

— Геть бомби стопрокляті ваші! —
Лунає все дужче навколо.
Вдає, що не чує фельдмаршал,
Фельдмаршал немовби оглух.

Обсмикавши задля візиту
По звичці парадний мундир,
Фельдмаршал пророчить для світу
Обвішаний бомбами «мир».

Питання встає справедливе:
Зібравшись за море в польот,
Спитав цей вояка чванливий
Про бомби англійський народ?

Фельдмаршал на схід поглядає
І тишком планує свій «крок».
Та все ж він дарма забуває
Історії грізний урок:

Губили в рекордному драпі
Не тільки мундир і картуз
Всі ті,
Хто посмів свої лапи
Підніять на Радянський Союз!

Степан ОЛІЙНИК.

Склади БЕЗЛАДДЯ

Ледарська винахідливість набирає часом дуже комедійних форм. Ледар, приміром, замість того, щоб нагнутися і взяти молот, що лежить у нього біля ніг, може вперто забивати цвяхи дерев'яною ложкою, яка потрапить йому випадково до рук. І коли та ложка розлеться на трішки, він ще й лягтись буде, бракоробами обзвинятиме людей, які «випускають таку нікчемну продукцію».

Ізмаїльського коопторгу, і ті фантазери примудрилися «заселити» їх мішками, ящиками, бідонами і просто мотлохом. Житлові будинки стали складами. Майже всі кімнати забруднено, захаращено, шибки у вікнах повибивано...

В Ізмаїльській міськраді про ці будинки ніхто не згадує. Там, бачте, за них ніхто не відповідає... Там, напевне, скопляється за голови лише тоді, коли безгосподарники перетворять дорогі житлові споруди на купи нікому непотрібного каміння й гнилого дерева... Почнуть шукати «хазяїнів», щоб притягти їх до відповідальності... Але то буде запізніла, далеко не хазяйська реакція!

НАПОКАЗ

Ще в Одесі будують постійну обласну сільськогосподарську виставку. Однак уже й тепер, побувавши на виставці, можна дечому повчитись.

Ось одна ділянка на будівельному майданчику, де робота буквально кипить.

Клекоче в автоцистерні гаряча чорна маса, її виливають у відра, односять до вибалку і виливають. Одна автоцистерна від'їжджає, друга під'їжджає. І так без кінця й краю — заливають вибалок гарячою чорною рідиною.

Щоб зрозуміти, що тут робиться, треба знати, що тут уже робилося.

Почалося з того, що начальникові Одеського обводгоспу т. Шейнвалду було доручено спорудити на виставці показову зрошувальну дільницю. Її, як годиться, спланували, а для будівництва ставка вирішено було використати сусідній вибалок.

У вибалку спорудили греблю. Пустили воду. А на ранок наступного дня води не стало.

— Греблю погано утрамбовано, — сказали працівники обводгоспу. Сказали — і почали облицюовувати її вапняковими плитами.

Облицювали. Закементували. Пустили воду. І знову воду наче хто випив.

Хто саме випив, цього не міг сказати ніхто з працівників обводгоспу, навіть сам начальник цієї установи т. Шейнвалд. Однак, бачачи, що від нього ждуть якихось мудрих рішень, начальник обводгоспу виголосив:

— Покриємо дно вибалку глиною.

Покрили. Знову пустили воду. А вона знову кудись зникла.

Зачароване місце якесь, а не вибалок!

Насправді ж тут ніяких чар немає. Просто працівники обводгоспу, не спітавши броду, полізли у воду... Дно вибалку вони не вивчили, не розвідали — от і наслідки. Гідромеліораторам тепер не до розвідок. Давши глині висохнути, вони почали заливати балку гарячим бітумом.

Невідомо, скільки води ще втече, поки вони тут спорудять ставок, але вже добре відомо, в яку копійчину вскочила державі ця показова зрошувальна дільниця.

Проте не слід думати, що гроші попливли за водою. Користь — і неабияку — ця показова споруда може дати: на її прикладі можна вже тепер показувати людям, як не треба будувати ставки і зрошувальні системи.

ТРАКТОР І КОРЧ

(БАЙКА)

Розорюючи цілину,
На Корч наїхав Трактор: — Ну,
Пора тобі і забираться!.. —
Корч упирається:
— Мені?.. Ти що, здурів?
А Гнату Савичу про це ти доповів?
— Це хто ж такий? У чині він якому?
— Як хто? Це ж голова райвиконкому!
І дружба з ним стара у нас:
Полює він, так я всяка час
Йому до послуг, догоджую —
Він замість стільчика на мене присідає...
Начальству я опора!.. Так!..
— Можливо... Та, однак,
Базікать я не маю часу... —
Набавив трактор газу,
Підлів під корінь... — Трах!!! —
Корч крякнув тільки.

* * *

Таких корчів немало на полях,
А в кабінетах скільки?!

Микола ПОЛОТАЙ.
Переклав з російської
Ю. КРУГЛЯК.

м. Сімферополь.

Мал. В. АРЖЕКАЄВА

ВІЧНЕ ПИТАННЯ

Легше пробитися через найгустіші лісові хащі, аніж через бюрократичні. Ось тому доказ.

У 1951 році сільськогосподарській артілі ім. Қалініна, Ланчинського району, Станіславської області, було вручене Державний акт на вічне користування землею. У тому акті зазначалося, що артіл передається з Коломийського лісництва 70 гектарів лісу, який вклиняється в колгоспні землі. Залишалося лише оформити передачу цього лісу.

По всій формі написало правління листа Коломийському лісгоспі. Відповіді не одержало. Послали листа обласному управлінню сільського господарства. Нема наслідків. Звернулися до виконкому обласної Ради. Нічого не чути. Далі в ліс — більше дров. Пішло тих листів у всі кінці немов того листу за вітром восени.

Почали представники колгоспу самі возити листи до обласних організацій, але наслідки ті ж самі: за паперами лісу не видно.

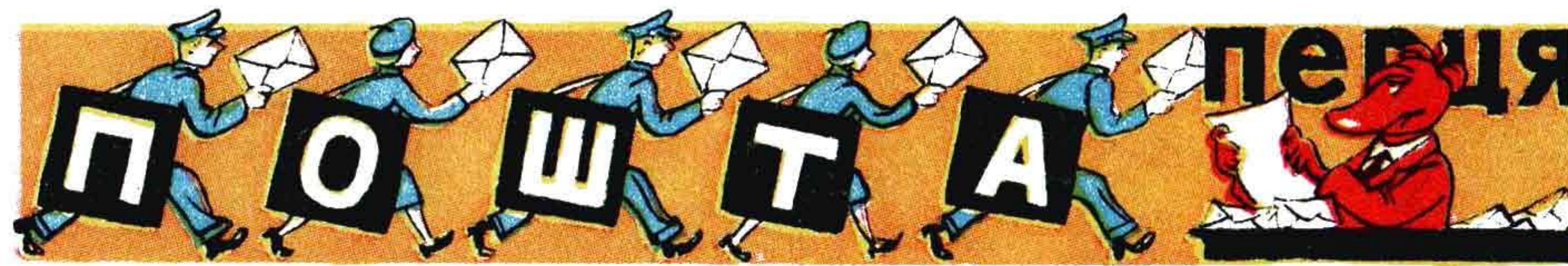
Аж ось у серпні цього року заступник начальника обласного управління сільського господарства т. Блюсюк потішив колгоспників. Він надіслав колгоспові папірця за № 1246, у якому написав:

«Матеріали на передачу колгоспу 70 га лісу з держлісфонду Коломийського лісгоспу оформляються старшим землевпорядником Ланчинського району, по отриманні їх буде вирішено згадане питання».

Залишилось сказати, що старший землевпорядник району давно вже оформив усі матеріали і переслав їх до обласного управління, але ж там про «згадане питання» щось і досі не згадують.

Якщо й далі так піде, то керівникам Станіславського обласного управління сільського господарства і віку невистачить, щоб розв'язати справу про передачу колгоспові лісу у вічне користування.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Будівництво Стайківської середньої школи мало закінчитися до початку навчального року. Але не закінчилося. І коли, жому кінець буде, того, мабуть, гаразд не знає не тільки т. Трубило, керуючий Київським обласним будівельним трестом, але й сам т. Таран, що працює начальником будівельної дільниці № 3, яка ту школу возводила...

Хто винен у зриї будівництва, сказати теж нелегко. Жителям Стайок здається, що найбільше винувата та хата, що стоїть недалечко від школи і називається буфетом.

Чотири виконроби змінилося на будівництві, і майже всі вони керували роботами з вікна отієї хати, — виявилися, так мовити, буфетними керівниками...

Не скоро ще будуть вчитися діти в новому приміщенні, і за це, нам здається, Перче, треба було б добре провчити керівників не лише буфетних, а й кабінетних.

В. СКУЙБІДА,
директор Стайківської середньої школи
робітничої молоді.

Ржищівський район, Київської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Яка користь від мінеральних добрив?

Якби ми, залізничники, звернулися з таким запитанням до голови колгоспу ім. Котовського, Олександровського району на Одещині, або до директорів радгospів ім. Хрущова та «Соц. наступ», Барвінківського району на Харківщині, вони, напевне, здивувалися б з нашої наївності і, посміхаючись, відповіли б:

— Мінеральні добрива підвищують урожайність.

Відповідь ясна і цілком зрозуміла. Одного тільки ми, працівники транспорту, зрозуміти не можемо: чому керівники згаданих господарств, одержавши 180 тонн мінеральних добрив, ось уже рік не вивозять їх на свої поля, а удобрюють ними твердий неродючий ґрунт нашого станційного складу?

Неваже їм невідомо, що від такого застосування добрив ростуть не жито і не пшениця, а тільки штраф і пеня?

У. ХОМЕНКО,
начальник станції.

Ст. Гаврилівка, Донецької залізниці.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Одержані ми недавно з м. Миколаєва писані брудною олійною фарбою бляшані плакати по техніці безпеки. Видно, їх пакували ще сирими, бо упаковка прилипла до намальованого так, що й зубами її не відірвеш. Плакали наші грошики!

На одному з плакатів ми прочитали: «Бруд і безладдя — причина нещасних випадків». Істина, Перче, неза-перечна! Ми пропонуємо дещо змінити напис, щоб він читався: «Бруд і безладдя — причина халтури і браку» — і прибити таку табличку до дверей Миколаївської артілі ім. 22 роковин Червоної Армії, яка випускає й розповсюджує цю дорогоцінну мазанину.

ФЕДОРЕНКО,
головний інженер Ушомирської МТС.

Житомирська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що то за Любашівський район на Волині?

Славиться він лісами та озерами й болотами, а, головне, тим, що до нього добрatisя важко. Від районного центра до найближчої станції Камінь-Каширський — 60 кілометрів з гаком, і все бездоріжжя. Хто тільки з районних і обласних керівників не буксував у щедрому поліському торфовищі, чиї тільки «Побед» та газиків не витягали роботячі поліські воли з болота. А от, дивись же ти, нічого не зроблено для ліквідації бездоріжжя.

На станції Камінь-Каширський лежать і гас, і сіль, і шифер, і посуд — сила-силенна товарів, яких не можна вчасно завезти в район.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (322) (на українському языку). Підписано до друку 29.XI. 1955 р. Папір 70×108/8=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 17172.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 4883. Тираж 150 000 прим.

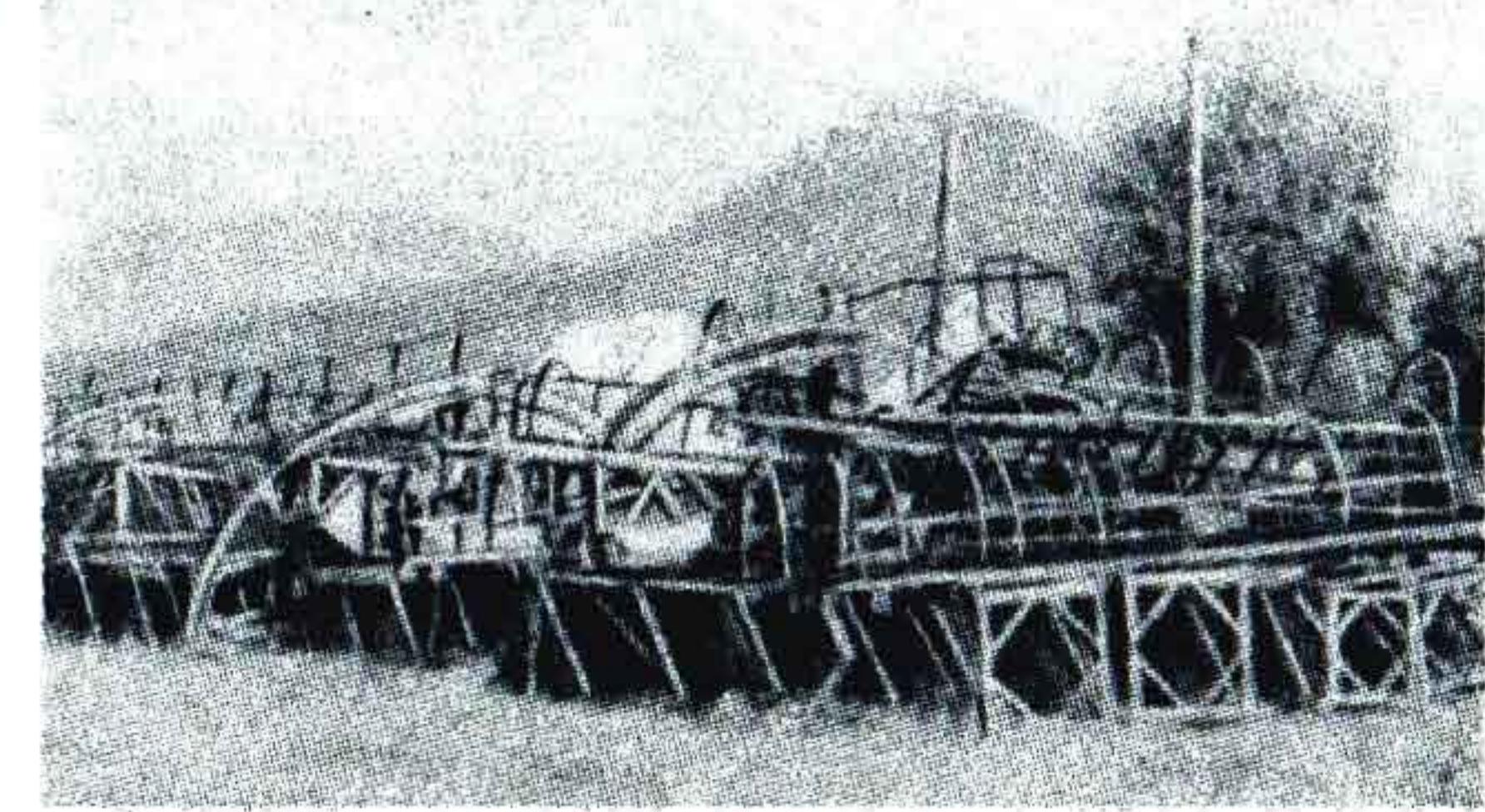
Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Правда, між Камінь-Каширським і Любашовим є вузькоколійка. І поїзди нею ходили ще не так давно. Але тепер колія бур'яном заросла, і паровозик заіржавів, а район залишається неприступним ні для солі, ні для гасу, ні для обласних керівників.

I. МИХАЙЛОК.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ти знаєш, які потужні та високі баштові крани. Але знайшлися чудо-богатирі, які і їх поклали на лопатки. Це — керівники будівництва гідроелектростанції в селі Вільшани.

Ще в 1950 році на будівельну площа прибули три крани. Їх зразу ж схопили і поклали край битої дороги.

Лежать вони там і по сьогодні, вкриваючись іржою.

Взагалі на будівництві гідроелектростанції (начальник т. Костомаров) недолюблюють механізмів. Простоють екскаватори, бульдозери. За 8 місяців цього року механізмами зроблено лише третину того, що мали ними зробити.

Чи нема в тебе, Перче, такого крана, який підняв би керівників будівництва електростанції на рівень завдань, які перед ними поставлено?

D. СЕРГІІВ.

Хустський район, Закарпатської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Кажуть: «Горілочка — тумá, хоч кого зведе з ума!»

Щоб приводити до ума-розуму тих, які іноді в горілці його гублять, виконком Криворізької міськради вирішив одкрити витверезник.

Виконком вирішив, а заступник голови виконкому т. Фатеєв точно визначив, де саме бути витверезникові: в будинку № 12 по вулиці Дзергинського.

Почувши про це, криворіжці здивувалися: не вже т. Фатеєв не знає, що в цьому ж будинку містяться дитячі ясла, а в сусідньому — дитячий садок?

Виявляється, знає. Але, мабуть, вважає таке сусідство цілком нормальним.

Нагадай, Перче, т. Фатеєву, що не було ще в житті такого випадку, щоб п'яний своєю піснею заколисав дитину.

A. ДЕМЧАКОВ.

Дніпропетровська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ У фейлетоні «Пшикороби», надрукованому в № 14 журналу, йшлося про будівельників, які псуєть і нівечать будівельні матеріали, викидають на вітер державні гроші; зокрема, згадувалося й про будівництво школи у Вільшанському районі, Кіровоградської області.

Як повідомив заступник голови виконкому Кіровоградської облради т. Корнєєв, директорові школи Фурдю С. І. за безпланову добудову школи — оголошено догану.

★ Про те, що бухгалтер Носівського райвідділу культури (Чернігівщина) використовує автокінопресувку для особистих потреб, писалося в розділі «Незвичайні пригоди» («Перець» № 15).

Проведеною перевіркою факти ствердилися. Бухгалтерів Носівського райвідділу культури Шираю В. І. оголошено догану.

★ Старший ревізор Сумського тресту «Укрголовмаслосирпрому» Космачов В. Я. негідно поводив себе під час службового відрядження. Про це розповідалося у фейлетоні «По ревізії», вміщеному в «Перці» № 16.

Заступник міністра промисловості м'ясних і молочних продуктів УРСР т. Корженко повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердилися. «Укрголовмаслосирпром» наклав на Космачова сувере адміністративне стягнення.

★ У фейлетоні «Азовські децики» («Перець» № 20) зокрема писалося про рибгосп Осипенківської райспоживспілки (на Запоріжжі), який рік у рік давав збитки.

Після виступу Перца правління Укоопспілки ухвалило ліквідувати згаданий рибгосп, як збитковий і безперспективний.

НА ЛАНАХ ЧЕРНІГІВСЬКИХ

— Я питаю: де ваша озимина?
— Корова язиком злизала...